

[Behnke]

flere medarbejdere, og at den dermed samfundsøkonomisk vil være et større aktiv for vores lille Danmark.

Så erkender man et par steder, at det dér med regelforenkling ikke altid giver succes. Man skriver på side 14, at man har haft mindre gode resultater af regelforenklinger. Lidt filosofisk kan man sige: Der er to slags regler eller love; der er de moralsk fornuftige, alle kan forstå, og dem er der ingen grund til at vedtage i Folketinget, for dem overholder alle alligevel. Så er der dem, der er moralsk forkastelige og uforståelige, og dem overtræder alle alligevel, så dem er der heller ingen grund til at vedtage.

Men så langt vil jeg ikke gå – ikke i denne sammenhæng i hvert fald. Selvfølgelig skal vi have nogle regler, men det skal være nogle letforståelige regler, og der er meget nøje sammenhæng mellem det, man skriver om regelforenkling, og det, der står på side 15, nemlig med hensyn til traditionerne i det politiske spil, traditionerne i den offentlige administration. Man har ikke traditioner for, at der sker nogle store omvæltninger. Man skriver senere, at der i Danmark er tradition for, at der er konsensus omkring tingene, og vi ved, hvor ofte regeringerne – ikke kun den nuværende, men også tidligere regeringer – har stræbt efter det, der på nudansk hedder: et bredt forlig – en bred løsning, hvor flest mulige partier bakker op om det. Det er der skrevet en bog om for nylig; den hedder »Den Danske Utopi«, den er skrevet af Henning Fønsmark, og han beskriver meget minutøst, hvor dårligt det faktisk har været for samfundsudviklingen, at man hele tiden forsøger at forene alles synspunkter.

Jamen altså, når der er 8 partier i Folketinget, så er der – og det kan vi ikke prøve at dække over – 8 forskellige grundsynspunkter repræsenteret i Folketinget i øjeblikket; der er endnu flere ude i befolkningen. Hvorfor forsøge at samle det i disse grå suppemasser, hvor man netop så får nogle regler, lidt til den ene side og lidt til den anden side – man beskriver her, hvordan der også skal være lidt hensyn til nogle interesseorganisationer – og så får vi disse tykke, tykke lovkomplekser, hvor ingen kan finde rundt, og hvor det er undtagelser fra undtagelserne og underbestemmelser til underbestemmelserne? Jeg kan godt forstå, at det giver rode-ri, og jeg kan godt forstå, at selv regelforenklinger kan blive noget, der ikke får succes, for re-

gelforenklinger – som man også erkender her – sker ofte ved, at man ikke afskaffer reglerne, men lader dem afløse af nogle regler, der måske er endnu mere udviklede.

Så erkender man, at man kun har nået 37 pct. af afbureaukratiseringsarbejdet. Vi har ved flere lejligheder presset på; det kunne jeg forstå at SF's ordfører også gjorde, så bør regeringen jo kunne se et flertal. Vi vil meget gerne presse på omkring afbureaukratiseringerne; vi synes, at den afbureaukratiseringsplan, der blev forelagt først i december 1988 og siden i juni 1989, for langt størstepartens vedkommende er helt rigtigt set, så nu er der kun grund til at komme videre.

Så skriver man også om problemerne med den lønpolitik, der er i den offentlige sektor. Når vi ser på de besværligheder, der er i form af privatiseringsarbejde, vil vi kun opfordre til, at man i langt højere grad tager højde for, at vi ikke skal have en alt for statisk offentlig sektor, men at man skal have nogle lønsystemer, der gør, at man godt kan flytte rundt på folk, uden at man hænger på ventepenge og andre ting.

Der er en ting, jeg til sidst godt kunne tænke mig at gøre opmærksom på, og det er fra den seneste skattepolitiske redegørelse, hvor man på side 124 erkender – og jeg citerer:

»Det offentlige konsum må i tillæg til omfordelingsvirkningen antages at indebære et velfærdøkonomisk tab.«

Jeg vil gerne rose den konservative ordfører for bemærkningerne om, at man fjerner tilskuddene til erhvervslivet og i stedet indfører brugerbetaling. Hver gang der udbetales 1.000 kr. i erhvervstilskud, skal der opkræves 1.300 kr. i den anden ende, for der sidder jo nogle i den offentlige sektor, som skal have løn for at administrere det. Det er den kendsgerning, man gør opmærksom på i den skattepolitiske redegørelse, at man spilder 300 kr. hver gang, og det er helt rigtigt set af den konservative ordfører. Jeg håber, at finansministeren også har noteret sig synspunktet.

Vi er meget store tilhængere af brugerbetaling med den tit formulerede undtagelse, der hedder sundhedssektoren. Men når man indfører brugerbetaling, må det altså være med den meget tydelige følgevirkning, at skatter og afgifter nedsættes tilsvarende, for ellers kommer vi jo til at betale for den samme ydelse to gange, og den hopper vi ikke på.